

Arrest

**nr. 56 050 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Russische nationaliteit, geboren te Nuradilova op 8 februari 1984.

1.2. Hij verklaarde op 10 mei 2003 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 14 mei 2003 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), het Nederlands als taal van het onderzoek bepaald.

1.4. Verzoeker werd op 14 mei 2003 gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.5. Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd op 16 mei 2003 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.6. Tegen deze beslissing diende verzoeker dringend beroep in, waarna de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel op 11 augustus 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Verzoekers asielaanvraag werd bedrieglijk bevonden.

1.7. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in, dat bij arrest nr. 144.532 van 18 mei 2005 door de Raad van State werd verworpen.

1.8. Verzoeker diende op 1 september 2005 een nieuwe asielaanvraag in. Hij werd gehoord op 8 september 2005.

1.9. Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd op 16 september 2005 een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Op 26 oktober 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.10. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State.

1.11. Verzoeker diende op 20 december 2006 een derde asielaanvraag in. Hij werd gehoord op 28 december 2006.

1.12. Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd op 8 januari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Op 26 februari 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.13. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State. De beslissing van 26 februari 2007 werd ingetrokken.

1.14. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 7 juni 2007 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.15. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 1503 van 31 augustus 2007 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.16. Op 5 juli 2007 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.17. Verzoeker diende op 5 oktober 2007 een vierde asielaanvraag in. Hij werd gehoord op 10 oktober 2007. Op 12 oktober 2007 werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

1.18. Verzoeker diende op 13 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk.

1.19. Verzoeker diende op 26 december 2007 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.20. Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd deze aanvraag op 6 augustus 2008 onontvankelijk verklaard.

1.21. Op 13 oktober 2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Verzoeker diende op 10 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.23. Verzoeker diende op 20 oktober 2009 een aanvulling in bij haar aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.24. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd verzoekers aanvraag o.g.v. artikel 9bis op 27 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13.10.2008 en de actualisatie van 20.10.2009 die werd ingediend door:

(S.I.)(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en legt hiertoe een arbeidsovereenkomst voor van de firma Chalotov Micho, ondertekend op 09.10.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene voor dit criterium in aanmerking kunnen komen maar hiervoor dient hij een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen waarbij het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt het bruto maandloon momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract vermeldt geen loon en kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 16.12.2006 ononderbroken in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen heeft gevolgd, lid is van de bibliotheek en een arbeidscontract voorlegt alsook het feit dat hij duurzame sociale bindingen heeft die ondersteund worden met getuigenverklaringen, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat hij niet kan teruggaan naar Rusland omdat zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Om dit te staven voegt hij het advies toe van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Dit advies kan niet als afdoende bewijs voor de aangehaalde problemen aanzien worden gezien het advies, opgesteld in het jaar 2005, werd opgesteld enkel op basis van de verklaringen van betrokkene. Het advies kan niet gezien worden als een objectieve bron. In het advies worden rapporten aangehaald van o.a. UNHCR en Human Rights Center maar deze kunnen niet aanzien worden als een afdoend bewijs daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Tsjetjenië. Deze rapporten leveren geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien kan het advies geen soort "hoger beroep" vormen tegen de beslissing van het

Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 19.08.2003. Tegen deze beslissing werd bovendien een beroep aangetekend bij de RvS en deze heeft het beroep verworpen. Betrokkene heeft met andere woorden alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene beweert dat hij familielid is van de voormalige Tsjetsjeense ministers van volksgezondheid en defensie. Bij zijn derde asielaanvraag op datum van 05.10.2007 bracht hij dit element naar voren. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde: "U haalt verder aan dat Gambiev, Umar, de voormalige minister van volksgezondheid, en Gambiev, Mohammed, de voormalige minister van defensie, familie van u zijn en sedert het uitbreken van het tweede conflict in 1999 problemen ondervinden (CGVS p. 16c). U verklaart echter eveneens dat buiten het gegeven dat deze personen familie van u zouden zijn, ze op geen enkele manier verbonden zijn met uw problemen (CGVS p. 16d). Bovendien is het eigenaardig dat, aangezien u verklaart dat deze familieleden reeds sedert het uitbreken van het tweede conflict in 1999 problemen ondervinden, u nu maar pas in het kader van uw derde asielaanvraag hiervan melding maakt voor het Commissariaat-Generaal." Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij hieromtrent reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Deze elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties en kunnen dus niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Betrokkene beweert voorts dat hij werd opgepakt wegens het niet vervullen van zijn legerdienst en dat hij niet kan teruggaan naar Rusland omdat zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden doch hij legt geen afdoende bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Verzoeker verwijst naar zijn halfzus die erkend werd als vluchteling in België. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarnaar hij verwijst (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, bepaalde elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (problemen land van herkomst). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan werden deze hierboven reeds beoordeeld.

Op 14.05.2003 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Op 11.08.2003 bevestigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de weigering van verblijf. Op 01.09.2005 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 26.10.2005 bevestigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw de weigering van verblijf. In april 2006 zou hij, volgens eigen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.12.2006, het land verlaten hebben en teruggekeerd zijn naar Rusland. Op 16.12.2006 zou hij België opnieuw binnengekomen zijn en op 20.12.2006 diende hij een derde asielaanvraag in. Op 31.08.2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 05.10.2007 diende hij een vierde asielaanvraag in. Op 12.10.2007 weigerde de Dienst vreemdelingenzaken die aanvraag in overweging te nemen. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure

en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de verschillende procedures na de terugkeer naar zijn land van herkomst -namelijk 8 maanden voor de eerste procedure en 7 dagen voor de tweede - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de rechten van verdediging en de schending van *"beginsel van behoorlijk bestuur"*.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *"Aan de verzoekende partij werd enkel het eerste blad van de beslissing en de kennisgeving betekend. Gelet op de zin op het eerste blad: "Dit advies kan niet als afdoende bewijs voor de aangehaalde problemen aanzien worden gezien het advies, ..." (stuk 1), vermoedt de verzoekende partij dat er nog een blad dient achter te komen. Echter is dit blad niet betekend aan de verzoekende partij. Bijgevolg is de verzoekende partij niet in de kennis van de volledige beslissing en kan hij zich niet ten volle verdedigen. De verwerende partij heeft de plicht om de volledige beslissing over te maken aan de verzoekende partij"*.

2.3. In een eerste middel acht verzoeker de rechten van verdediging en het 'beginsel van behoorlijk bestuur' geschonden, nu de bestreden beslissing hem niet volledig zou zijn betekend.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker opgeworpen middelen falen in hun beschrijving van de precies opgeworpen rechtsregels. Zowel *'de rechten van verdediging'* als *'het beginsel van behoorlijk bestuur'* zijn vage en zeer ruime aanduidingen, die niet voldoen aan de omschrijving van een 'rechtsregel' als zodanig, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

2.5. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet van dient het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St., nr. 138.590 van 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972 van 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618 van 1 oktober 2006). Verzoeker geeft evenwel niet aan welke rechtsregel precies of welk rechtsbeginsel precies door de bestreden beslissing is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zou zijn geschonden.

2.6. Immers, bij de verwijzing naar *'het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur'* wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van deze veelzijdige groep van beginselen precies geschonden wordt geacht. Verzoekers middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de rechten van verdediging. Verzoekers kritiek is gesteund op een onvolledige kennisgeving van de bestreden beslissing. Dit gegeven op zich kan echter de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet verantwoorden. De onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt immers niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300 van 29 april 1980, Arr. R.v.St. 1980, 596). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781 van 24 augustus 1994, en R.v.St. nr. 45.694, van 19 januari 1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het eerste middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoeker wel aanvoert maar niet aantoonst dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing te kennen of aan te vechten. Verzoeker ontwikkelt drie middelen tegen de bestreden beslissing waarin de verscheidenheid aan motieven van de bestreden beslissing duidelijk uitgebreid bekritiseerd worden. Hetgeen impliceert dat verzoeker de volledige bestreden beslissing kent. Verzoekers voorliggend verzoekschrift toont dit duidelijk aan. Bovendien kan een eventuele gebrekkige kennisgeving van een bestuurlijke beslissing enkel tot gevolg hebben dat de beroepstermijn niet loopt, doch tast zulke kennisgeving geenszins de beslissing op inhoudelijke wijze aan. Het voorgaande conform de vaste

rechtspraak van de Raad van State dewelke stelt dat een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing geen invloed heeft op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn. In het algemeen slaagt verzoeker er in zijn eerste middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, van die aard zou zijn om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te doen besluiten. Het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alsook de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.8. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“Toepassen discretionaire bevoegdheid. Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009. De verwerende partij merkt op dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Bovendien, gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, kan van deze instructies afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpreteerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State. Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid. De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.*

-Regeringsinstructies: De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij zich kan beroepen op het criterium 2.8.B qua verblijfsduur, maar dat daartoe een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient voorgelegd te worden. Gelet op het feit dat het loon niet werd ingevuld op het neergelegde arbeidscontract, wordt de regularisatieaanvraag ongegrond verklaard. De overige elementen van de regularisatieaanvraag werden ten onrechte niet in overweging genomen. De strikte interpretatie van de instructies door de verwerende partij heeft voor de verzoekende partij nefaste gevolgen. De verzoekende partij heeft immers, wegens zijn langdurig verblijf in België, de affiniteit met zijn land van afkomst verloren. De verzoekende partij heeft in België een leven opgebouwd, in die mate dat de verzoekende partij België beschouwt als zijn thuisland. Zijn toekomst ligt in België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de moeder van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, hetgeen eveneens wijst op de duurzame band die de verzoekende partij heeft met de Belgische maatschappij. De verwerende partij had het dossier van de verzoekende partij in zijn geheel moeten beoordelen, in plaats van enkel de criteria opgenomen in de (vernietigde) instructies af te toetsen. Discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid houdt een gevallenstudie in en dient dan ook op die manier beoordeeld te worden. De verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom in casu de discretionaire bevoegdheid niet werd aangewend. De verwerende partij heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij enkel en alleen gebaseerd op de (vernietigde) regeringsinstructies van 19 juli 2009. De discretionaire bevoegdheid werd genegeerd”.

2.9. Samenvattend, poogt verzoeker, in diens tweede middel, voornamelijk voor te houden dat de afwijzing om reden dat verzoeker geen arbeidscontract heeft voorgelegd, onterecht is en dat de verwerende partij het dossier in zijn geheel had moeten beoordelen en gebruik diende te maken van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, in plaats van enkel de criteria van de regularisatie-instructies af te toetsen.

2.10. Zoals verzoeker trouwens ook zelf aangeeft, beschikt de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

De toepassing van het artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (zie: R.v.St. nr. 167.847 van 15februari 2007):

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;
- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.11. Op 19 juli 2009 werd een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan. Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend precies in toepassing van deze instructies. Zo diende verzoeker voorliggende aanvraag in met het oog op de toepassing van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker legt immers een arbeidscontract voor.

2.12. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen onderzocht, gewogen en tenslotte beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was. De bestreden beslissing maakt hiertoe uitdrukkelijk melding van de volgende elementen die gewogen maar niet weerhouden werden en wel om volgende redenen:

"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende: (....) "

De motivering van de bestreden beslissing zoals supra vermeld onder punt 1.24 dient hier hernomen en herlezen worden.

2.13. Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van het criterium 2.8B, om reden dat verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract, in die zin dat het arbeidscontract geen enkel bedrag als verloning aangeeft, heeft voorgelegd. Nochtans wordt de vermelding van het loon uitdrukkelijk vereist in de instructie:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

2.11. De motivering van de bestreden beslissing verwoordt het als volgt: *"Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en legt hiertoe een arbeidsovereenkomst voor van de firma Chalator Micho, ondertekend op 09.10.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene voor dit criterium in aanmerking kunnen komen maar hiervoor dient hij een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen waarbij het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt het bruto maandloon momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid,*

Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract vermeldt geen loon en kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden".

2.12. Ook in het vademecum "*Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet*" dat gepubliceerd werd op 4 september 2009 en aangepast op 21 september 2009, waarin het bestuur verdere toelichting geeft over de toepassing van de instructies van 19 juli 2009, staat de loonvermeldingsvereiste te lezen. Zowel de oorspronkelijke instructie van 19 juli 2009, als het voornoemd vademecum werden gepubliceerd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en bij andere organisaties. Daar staat te lezen onder de toelichting bij punt 2.8B dat "*de aanvrager bij diens regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van 'het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract' dient te voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten)*". Reeds ten tijde van verzoekers actualisatie op 20 oktober 2009 van diens initiële aanvraag, kon verzoeker dus op de hoogte zijn van het feit dat hij '*een behoorlijk ingevuld*' model van arbeidscontract diende in te dienen. Zowel de instructies zelf als het vademecum dateren immers van vóór die datum. Bovendien had verzoeker nadien nog ruimschoots de tijd om eventuele aanvullende documenten in te dienen of actualisaties bij te voegen, met name tot dag voor dat de bestreden beslissing genomen werd op 27 september 2010, oftewel bijna één jaar lang. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

2.13. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde en wenste op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd.

Verzoeker poogt tevens voor te houden dat het dossier niet in zijn geheel zou zijn beoordeeld, doch blijft in gebreke aan te geven met welke elementen het bestuur dan wel geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt integendeel dat de het bestuur alle door verzoeker aangevoerde elementen onderzocht en gewogen heeft.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

2.15. Naast het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is ook de toetsing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 een feitenkwestie die onderzocht worden binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van het bestuur. De Raad als annulatierechter is niet bevoegd haar eigen beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling door het bestuur. Verzoeker voldoet echter duidelijk niet aan de criteria, hij heeft '*geen behoorlijk ingevuld*' arbeidscontract voorgelegd daar er geen gegevens over de verloning in terug te vinden zijn. Het feit dat er, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, geen loon vermeld stond is een feit dat steun vindt in het administratief dossier en overigens door geen van beide partijen betwist wordt. Zodoende stroken dit feiten met de juridische werkelijkheid en komt het de Raad niet toe deze vaststelling en de daarop gebaseerde bestreden beslissing om die reden als onjuist te beoordelen.

2.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999). Daar het bestuur haar eigen criteria uit de instructie van 19

juli 2009 heeft toegepast op basis van juiste, onbetwiste feitelijke gegevens is de bestreden beslissing niet behept met onredelijkheid.

2.17. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van het bestuur geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennen van artikel 9bis en de materiële motiveringsverplichting. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht worden aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.18. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van 'het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur', de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 2/3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het algemene rechtsbeginsel van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

2.19. Verzoeker licht zijn derde en laatste middel als volgt toe: *"Indien de verwerende partij toch hardnekkig vasthoudt aan de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en zich beperkt tot het aftoetsen van de criteria zoals in genoemde instructies worden opgesomd, dan mag minstens verwacht worden dat de verwerende partij toch de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de hoorplicht, als onderdeel van de formele zorgvuldigheidsverplichting, respecteert. De verwerende partij stelt objectief vast dat de verzoekende partij qua verblijfsduur in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van punt 2.8.B van de regeringsinstructies van 19 juli 2009, maar dat een behoorlijk ingevuld arbeidscontract ontbreekt. De verzoekende partij legt een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur neer, doch, wegens een vergetelheid, werd het loon niet ingevuld (stuk 2). Gelet op het feit dat de verwerende partij de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij als ongegrond verklaart, zonder de verzoekende partij op het gebrek in de arbeidsovereenkomst te wijzen, wordt de hoorplicht geschonden. De verwerende partij had de verzoekende partij op deze nalatigheid dienen te wijzen, zodoende de verzoekende partij in staat te stellen de noodzakelijke gegevens, zijn maandloon, toe te voegen aan zijn dossier. Indien de hoorplicht werd nageleefd, dan zou de verzoekende partij niet met huidige bestreden ongunstige beslissing geconfronteerd geweest zijn. Daarnaast draagt de hoorplicht eveneens bij tot het belang van het bestuur, door te vermijden dat zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing wordt genomen. Bijgevolg is het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden. Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat in andere dossiers waar dergelijke 'problemen'/vergetelheid worden vastgesteld, de raadvrouw van de verzoekende partij al verschillende telefoontjes gekregen heeft van medewerkers van de verwerende partij met de vraag om dit aan te vullen of in orde te brengen. De vraag is echter waarom het in de ene dossiers gebeurt en in de andere niet. Minstens had de verzoekende partij de zelfde zorgvuldigheid kunnen aan boord leggen in huidig dossier, maar blijkbaar heeft men dit niet gedaan. De verklaring naar het waarom is voor de verzoekende partij een raadsel. Bijgevolg is eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Op heden legt de verzoekende partij een verklaring voor van de werkgever van de verzoekende partij, de heer Micho Chatalov, dat de verzoekende partij maandelijks een bedrag van 1.450 EUR krijgt (stuk 3). De werkgever bevestigt tevens dat het ontbreken van het loon in het arbeidscontract een vergetelheid was. De verwerende partij had deze informatie die doorslaggevend was voor de bestreden beslissing op zijn eerste verzoek kunnen ontvangen. De verwerende partij heeft nagelaten zich te informeren betreffende het doorslaggevende element van de bestreden beslissing".*

2.20. Verzoeker meent samenvattend dat hij had moeten worden gehoord aangaande het gegeven dat zijn loon niet wordt vermeld in de voorgelegde arbeidsovereenkomst en dat hem de kans had moeten worden gegeven deze 'vergetelheid' recht te zetten. Hij voegt thans een brief van zijn werkgever bij waarin het loon voor de arbeidsovereenkomst wel vermeld staat.

2.21. De Raad laat vooreerst gelden dat verzoeker zich niet kan beroepen op het de arbeidsovereenkomst die pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift werd voorgelegd, nu dit stuk niet ter beoordeling aan de gemachtigde werd voorgelegd op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze

beslissing te nemen. In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Het is aan verzoeker om alle dienstige gegevens en stukken binnen te brengen bij de aanvraag of in een latere actualisatie, zolang dit alles maar geschiedt vooraleer het bestuur de haar beslissing neemt. De bewijslast rust immers op verzoeker. Het bestuur kan bij de beoordeling van een aanvraag slechts rekening houden met de stukken die haar werden voorgelegd. In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

2.22. In antwoord op verzoekers beschouwing dat hij diende te worden gehoord, geldt dat het niet aan het bestuur is om verzoeker nog te horen of te interpellieren nopens de door hem voorgelegde stukken. Verzoeker meent kennelijk dat hij had moeten worden toegelaten 'de vergissing' recht te zetten. Het is echter niet aan het bestuur om in een procedure ingevolge de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verzoeker in die mate bij te treden dat zij voorafgaand aan het nemen van haar beslissing verzoeker dient te wijzen op mogelijke fouten of 'vergetelheden'. De bewijslast rust ontegensprekelijk op verzoeker. Verzoeker wenst zelf gebruik te maken van de uitzonderlijke clausules vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verzoeker wenst zelf een beroep te doen op punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Zodoende dient verzoeker bij zijn aanvraag de nodige gegevens en stukken voor te leggen dewelke een positieve beslissing kunnen bewerkstelligen. Wat hiervoor precies noodzakelijk is, staat gedetailleerd te lezen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009.

2.23. Bovendien geldt de hoorplicht in casu niet. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156 van 3 april 1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155 van 2 april 1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 van 15 februari 2007, I. OPDEBEECK, *"De hoorplicht"* In Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.)

2.24. Tot slot merkt de Raad nog op dat de omstandigheid dat verzoeker niet mondeling werd gehoord of bijkomende uitleg werd gevraagd en zo bijgevolg, volgens hemzelf, bepaalde elementen niet kon toevoegen of 'rechtzetten', hem niet belette deze eventueel schriftelijk aan diens aanvraag toe te voegen. Verzoeker had daarvoor de tijd van 13 oktober 2008, zijnde de datum van zijn initiële aanvraag, of van 20 oktober 2009, zijnde de datum van een actualisatie op diens aanvraag tot en met 26 september 2010. Een periode van bijna één jaar.

2.25. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006). De Raad wijst hier naar hetgeen supra reeds gesteld werd onder punt 2.16 in fine. Daaruit blijkt dat de feitelijke gegevens waarop de bestreden beslissing werd gebaseerd niet betwist worden. Uit de uitvoerige weergave van de verschillende motieven blijkt tevens dat het bestuur wel degelijk onderzoek deed naar de aangevoerde elementen, deze heeft gewogen maar ze evenwel niet kon weerhouden teneinde een positieve beslissing aan verzoeker af te leveren. De schriftelijke weergave van dit onderzoek en de daaruit volgende weigeringsmotieven staat duidelijk te lezen in de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsplicht behelst dat een overheid, wanneer zij een beslissing neemt, dit doet op basis van een correcte feitenvinding en een zorgvuldig voorbereidend onderzoek (zie: R.v.St. nr. 167.41 van 12 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006). Hier slaat deze verplichting in de eerste plaats op de documenten die verzoeker zelf bijbracht of diende bij te brengen. De bewijslast die gepaard gaat met de aanvraag ligt bij verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken dient zorgvuldig, op basis van correcte feitenvinding en slechts na een gedegen onderzoek te beslissen. Zij is echter niet gehouden zelf alle andere mogelijkheden, 'vergetelheden' of probaliteiten op eigen initiatief te onderzoeken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

2.26. Het staat verzoeker vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen met een arbeidscontract dat niet voldoet aan de criteria, maar de toelichting dat het ontbreken van het loon,

nochtans een constitutief element in elk arbeidscontract, simpelweg een 'vergetelheid' was, toont verzoeker niet aan dat het bestuur haar appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die bovendien gericht is op het bekomen van een gunst, geen recht, namelijk de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vermelde criteria, onder meer, als gedragslijn gelden, te buiten is gegaan of op een kennelijk onredelijke wijze heeft toegepast op verzoekers geval wanneer zij vaststelt dat verzoekers loon aanduiding ontbreekt en dat de overige elementen al evenmin konden weerhouden worden binnen haar ruime appreciatiebevoegdheid ter zake.

2.27. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de formele motiveringsverplichting.

2.28. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen: "(....)"

De motivering van de bestreden beslissing zoals supra vermeld onder punt 1.24 dient hier hernomen en herlezen worden.

2.29. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.30. Verzoekers beschouwingen kunnen niet overtuigen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC